

LBDIS

We know

books

CONSTANTIN VIRGIL

GHEORGHIU

Amazoanele Dunării

Traducere din limba franceză
Gheorghită Ciocoi

editura
Σοφία

București

CUPRINS

I. Dublul asasinat de la castelul Amazoanelor	7
II. Ținutul Porților de Fier.	16
III. Termitele și Amazoanele.	24
IV. Un stâlp de telegraf pentru un castel.	28
V. Marea preumblare călare	35
VI. Celibat pe vecie.	51
VII. Cine a ucis-o pe frumoasa unguroaică	62
VIII. Jocheii și jandarmii	70
IX. Bustul Amazoanei.	78
X. Poliția în cimitir	84
XI. Mărturiile ucigașului.	90
XII. Povestea Amazoanei dunărene	99
XIII. Omul cu dinți cariați	103
XIV. Flori și fotografii.	110
XV. Poliție și teologie	120

XVI. Tunelul tătarilor	128
XVII. Doctorul Faust la Dunăre	135
XVIII. Bumerangul	146
XIX. Mandat de arestare	154
XX. Marele necunoscut al treimii	160
XXI. Fulgerul a căzut	166
XXII. Când Dunărea va curge în cer	173
Epilog	179

I

DUBLUL ASASINAT
DE LA CASTELUL AMAZOANELOR

Mașina neagră se oprește în fața castelului Amazoanelor. O mașină oficială. Orele unsprezece dimineăta. Șoferul coboară. Poartă mănuși albe. Deschide portiera din spate. Își ține cascheta în mâna stângă, precum militarii atunci când se află la o ceremonie. Procurorul Aristid Fanariot coboară din mașină. E așteptat la castelul Amazoanelor de două ceasuri. Scara castelului e din marmură albă. În fața castelului, aliniați, se află colonelul de jandarmerie Cezar Corvin în uniformă. E în poziție de drepți și salută cu mâna lipită la vizieră. La stânga sa, nemișcați, tot în poziție de drepți, stau brigadierul Tudor Noroc, doamna Marița Petrovici, intendentă castelului, și gardianul Ismail Pândar, soțul intendentei. În spatele lor, pe două rânduri, așa cum o cere regulamentul, sunt aliniați, precum statuile, în jur de zece servitori. Cu toții în haine de duminică. E 26 octombrie, sărbătoarea Sfântului Dimitrie Izvorătorul de Mir, martirul originar din Tesalonic, ale cărui moaște fac minuni și în zilele noastre. Clopotele

satului Thermodon, situat în vale, la poalele castelului, încep să bată. E sunetul prelung, solemn, care anunță Vohodul Mare la Sfânta și dumnezeiasca Liturghie, slujba dreptmăritorilor creștini. E momentul cel mai spectaculos: atunci când preotul iese din altar, având înaintea diaconii ce poartă sfeșnice, pentru a așeza potirul și discul pe masa altarului. Aceasta simbolizează intrarea lui Hristos în lume. Însă dangătul clopoteilor Vohodului Mare și sosirea procurorului la castelul Amazoanelor nu sunt o pură coincidență. Procurorul Aristid Fanariot e un om scund, firav și palid. Are picioarele nespuse de mici. Precum cele ale unei fetițe.

Castelul Amazoanelor e înălțat la o mie de metri altitudine, pe un platou ce domină Porțile de Fier și defileul cumplit, sinistru, prin care Dunărea pătrunde în România venind dinspre Apus.

Aici, pe platoul Amazoanelor, de Sfântul Dimitrie cade prima brumă. Întotdeauna. În acest an bruma a fost prezentă la întâlnire. Gazonul și braziile din parc sunt acoperiți cu un strat plăpând de pudră argintie.

– Ce se întâmplă aici?, întreabă procurorul.

Pantofii negri sunt dintr-o piele moale, precum cea de mănuși. Persoana lui inspiră fragilitate. La fel și picioarele sale. Se spune că descinde, în linie dreaptă, din împărații Bizanțului. Aristid Fanariot are în urma lui două milenii de rafinament. Un rafinament ce merge mână în mână cu degenerescența sa.

– De ce m-ați chemat atât de târziu?, întreabă firavul procuror.

E îmbrăcat într-o haină nespuse de suplă, gri-metal, căptușită cu vison negru.

– V-am chemat de îndată ce am constatat faptele, răspunde colonelul de jandarmerie Cezar Corvin. În această noapte a fost un adevărat tir de artilerie la castel. Un carnagiu.

Procurorului îi este somn. A fost smuls din patul său ca să vină aici. Desigur, înainte de a sosi, personal, așa cum înalta lui funcție îi cere, a dat prin telefon toate ordinele necesare.

– Să mergem să vedem cadavrele!, spune procurorul.

Începe să urce scara fără să se grăbească. Aducă:

– N-am să pot rămâne la castel mai mult de un sfert de ceas. La ora unu iau masa cu cineva.

– Ați anunțat Institutul medico-legal să ridice cadavrele, remarcă colonelul. Victimele nu mai sunt aici.

– Într-adevăr, am dat ordin să fie ridicate, după ce s-au făcut fotografiile și s-au luat amprentele. Nu era nevoie decât să le văd.

Procurorul intră prin ușa dublă în imensul hol al castelului. E un hol de două ori mai mare decât biserica satului. Are podeaua acoperită cu mozaicuri multicolore. S-ar putea crede că sunt desprinse dintr-o biserică din Bizanț.

– Am primit autorizația de a spăla petele de sânge, spune intendentă castelului. Erau peste tot. Morții zăceau aici, chiar pe locul în care vă aflați.

– Povestiți-mi repede la ce oră i-ați descoperit.

– Brigadierul Tudor Noroc a fost primul ajuns la fața locului, spune colonelul.

– Eu am fost anunțat de Ismail Pândar, spune brigadierul. A venit la jandarmerie cu jeep-ul castelului.

Mi-a spus răvășit că a descoperit cadavrele pe mozaicul din hol. Cadavre goale, ciuruite de gloanțe. M-a luat cu el cu mașina. Încă nu se luminase. Sosind aici, unde ne aflăm, am văzut oroarea care se petrecuse. De obicei în astfel de cazuri se povestește mai mult decât ce s-a văzut. Gardianul Ismail Pândar nu exagerase însă cu nimic. Erau deci două cadavre goale care zăceau pe mozaicuri. Lumina electrică nu funcționa, becurile lustrelor fuseseră sparte de gloanțe. Primele constatări le-am făcut cu lanterna mea. Am notat în carnetel ora exactă. Era cinci și patruzeci și opt de minute, domnule procuror. În ciuda luminii slabe, am recunoscut imediat victimele. Le-am văzut de atâtea ori, că nu puteam să mă înșel. Toată lumea le cunoștea. Chiar dacă erau goi și morți. Era vorba de Ilona Király, de optsprezece ani, infirmieră și doamnă de companie a baroanei Diana Flondor Ostan, castelana noastră. O ungueroaică. Toată lumea îi admira pielea de un alb precum mărăgăritarul și părul de culoarea mierii. Avea, la fel ca toate ungueroaicele, picioare lungi, precum niște fuse bine lustruite. Picioare de dansatoare. Și moartă era foarte frumoasă. Aici, la picioarele dumneavoastră, la un metru distanță de față, se afla corpul jocheului Victor Găitan, de douăzeci și nouă de ani. Trupul lui era chircit. Complet gol, la fel ca cel al fetei. Probabil că a primit o întreagă rafală în abdomen. Din această cauză s-a încolăcit precum un șarpe. Așa ceva am mai văzut doar în război...

– Și pe băiat îl cunoșteți?, întreabă procurorul.
Lucra la castel?

– Nu, răspunde brigadierul. Era jocheu stagiar la herghelia Amazoanelor. Toată lumea îl cunoștea.

– Ce ați făcut apoi?, întreabă procurorul.

– Nimic, răspunde brigadierul. Am interzis să fie atinși. M-am dus acasă la gardian, dincolo de zid, și am făcut primul meu raport colonelului.

– Eu am sosit la fața locului la vreo douăzeci de minute după aceasta, spune colonelul. Înainte de a pleca de acasă, am chemat Institutul medico-legal și poliția tehnică. Au sosit la castel aproape odată cu mine...

– Nu mi-ați spus însă cine a descoperit primul cadavrele.

– Gardianul Ismail Pândar și soția lui, intendentă Marița Petrovici. Ei au fost primii care i-au văzut pe morți. Dacă se poate spune că i-au văzut, căci nu era lumină în hol, așa cum v-am zis. Dar i-au văzut îndeajuns la lumina lumânărilor ca să vină să mă anunțe.

– Ce făceați în holul castelului la orele cinci dimineața?, întreabă procurorul. Amândoi? E ora la care începea serviciul?

– Încă nu, răspunde Marița scandalizată.

Pentru intendentă castelului, programul de lucru era sacru. Aduugă:

– Eu îmi încep serviciul la orele șase. Soțul meu vine la castel peste o oră.

– Nu locuiți la castel?, întreabă procurorul.

– O, nu!, răspunde Marița și mai scandalizată. Eu sunt intendentă, iar soțul meu e gardian. Suntem servitori. Toți slujbașii locuiesc dincolo de incinta castelului, în sat.

– Și de ce astăzi ați sosit cu o oră mai devreme ca de obicei?

– Iertați-mă, domnule procuror, spune colonelul Cezar Corvin. Am uitat să vă menționez că totul a început înainte de orele cinci.

– S-a petrecut ceva înainte de descoperirea crimei?

– Asta e, spune colonelul. S-a petrecut ceva înainte, care nu are nici o legătură cu cele două crime. Țăranii din satul de jos, din Thermodon, care ies cu noaptea în cap să-și îngrijească animalele, au zărit într-un șanț, pe marginea drumului, motocicleta răsturnată a castelanului nostru. S-au apropiat. Lângă motocicleta se afla trupul domnului Anatol Ostan, inginer-șef la barajul Porțile de Fier. El e castelanul nostru. Întorcându-se la castel, noaptea, a căzut în șanț. Era fără cunoștință. Ne temeam să nu moară. Țăranii s-au adunat din ce în ce mai mulți. Castelanul nostru nu era mort. Nici rănit. Nu avea sânge pe nicăieri. Dar probabil că s-a accidentat cumplit, căci zăcea fără cunoștință. Iertați-mă că vă spun, dar castelanul era beat mort. Puțea a alcool. De aceea a căzut în șanț. A fost transportat pe o brancardă improvizată până la casa lui Ismail Pândar, gardianul. Țăranii s-au întors acasă ca să se pregătească de slujbă. Marița și soțul ei, Ismail, l-au dus pe castelan în camera lui. Camera e aici, pe dreapta. Traversând holul, servitorii s-au împiedicat de cadavre. Astfel s-au petrecut lucrurile.

– Inginerul e aici?, întreabă procurorul.

– E în camera lui. Încă nu s-a trezit.

– E la curent cu cele petrecute?

LRDIS | We know

– Nu știe nimic, spune Marița. Când l-am adus, mai degrabă târându-l decât ducându-l, era fără cunoștință. Tot așa este și acum.

– N-a fost deci interogat de dumneavoastră?

– Nu poate fi interogat, răspunde colonelul. Așteptăm ordinele dumneavoastră.

– Lăsați-l să i se ducă tot vinul. Nu-l deșteptați. Știu că s-a îmbătat astă noapte. Tocmai a fost numit președinte al Institutului internațional de hidrografie. La sfârșitul lunii va prezida la Viena Conferința mondială dedicată apei. Este un savant de renume mondial. Cu siguranță, cel mai mare. Camarazii și subalteronii săi de la barajul Porțile de Fier au dat un banchet de rămas bun în cinstea sa. Ieri seară. Am participat și eu. Am rostit chiar o scurtă alocuțiune. După banchet, mi s-a spus că niște cheflii i-au dat whisky inginerului. Nu suportă alcoolul. Nu bea niciodată. Toată lumea știe asta. Au vrut să se distreze. Anatol Ostan și-a dat seama la timp că era beat și a plecat clătinându-se. Mă pregăteam să dau instrucțiuni pentru a-l duce pe nefericit la hotel. Nu te joci în felul ăsta. Nu mă miră deci că a căzut în șanț cu motocicleta. Acum, o altă întrebare: baroana, soția domnului Ostan, e la curent cu cele petrecute?

– Nu, răspunde Marița. Baroana, de la accidentul ei, înainte de a se culca ia o doză puternică de somnifere. Nu se trezește niciodată înainte de prânz. Crima a avut loc aproape în fața ușii sale. Dar, cu somniferul luat, sunt sigură că nu a auzit nimic, absolut nimic.

– Nu a fost interogată nici castelana?, întrebă procurorul.

– E mai greu să fie deșteptată decât soțul ei. Cei doi nu sunt oricum în stare să răspundă la un interogatoriu. De altfel, suntem siguri că ei nu știu nimic despre împușcăturile care au avut loc aici, în hol, lângă camerele lor.

– La ce oră ați părăsit castelul ieri seară?

– La orele opt, ca de obicei, răspunde Marița. Eu și soțul meu am ieșit din castel, închizând poarta și grilajul de două ori și cu lacătul, ca în fiecare seară.

– Când ați plecat nu se aflau deci la castel decât castelana Diana Flondor și cele două victime, Ilona Király, infirmiera, și jocheul său?

– Jocheul nu era în castel, răspunde Marița.

– E totuși mort aici. Din moment ce a fost găsit mort la castel, aceasta înseamnă că era și atunci când ați plecat.

– Inspectez fiecare cameră a castelului, în toate seriile, înainte de a pleca acasă. Face parte din atribuțiunile mele. Am intrat în camera baroanei pentru a vedea dacă este totul în regulă. Citea. Mi-a spus, foarte drăguț, bună seara. Am intrat în camera Ilonei. Ea doarme aici, în camera mare, care se află între camera domnului și a doamnei. Ilona era singură în camera sa. Așadar, jocheul Găitan nu era la castel la orele opt când am plecat.

– Atunci a intrat mai târziu, ce spuneți?

– Nu putea să vină la castel mai târziu, răspunde Marița. Toate camerele castelului sunt zăvorâte. Și gratiile. În afară de mine, care sunt intendentă-șefă, nimeni nu are cheia.

– Nici măcar stăpânul vostru?

– Nici el. Stăpânul castelului, când intră ori când iese, mă cheamă să deschid ori să închid ușile și grilajul. Un stăpân nu deschide niciodată ușile. E un obicei al castelului nostru. Castelanii nu au nevoie de cheie. Eu am toate cheile.

– Cum a intrat atunci jocheul în castel?, întreabă procurorul, uitându-se la ceas. I-a deschis infirmiera?

– Ilona nu putea să deschidă nici o ușă, nici pentru ea, nici pentru jocheul său. Nu are cheie.

– Atunci cum a intrat victima în castel ca să fie ucisă?

– Aici e întreg misterul, spune Marița. Nimeni nu poate să intre și să iasă din castel fără să treacă pe la mine. Tânărul jocheu nu mi-a cerut să-i deschid. Așadar, nu a intrat. Castelul Amazoanelor are ziduri și uși mai vechi de o mie de ani, care nu au putut fi trecute nici de turci, nici de germani, nici de slavi, nici de alți asediatori. Iată de ce e un adevărat mister cum a putut să intre.

– Îl cunoașteți pe jocheul care a murit aici în hol? E un băiat în carne și oase. Nu o fantomă. Cineva a trebuit să-i deschidă ușile. Doar fantelele pot să intre și să iasă fără să li se deschidă. Va ieși la lumină aceasta mai târziu. Acum, trebuie să plec. Sunt așteptat. Dumneavoastră, colonele Corvin, continuați-vă ancheta obișnuită. Interogați cea mai mare parte a oamenilor. Vă voi transmite indicațiile mele.

Procurorul coboară încet scările de marmură albă ale castelului cu micii lui pantofi negri, confecționați din piele fină precum mătasea, și urcă în mașină.